

Lord en Lady Macbeth:

Een

Verbond

met het

Lot

Lord en Lady Macbeth:

En

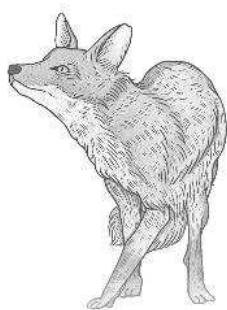
Verbond

met het

Lot

Natasie Thorpe

Copyright © 2024 Natalie Thorpe

Alle rechten voorbehouden aan de auteur van dit werk.

Cover design en illustraties Johanna Polle

Map design Natalie Thorpe/Inkarnate

Buidsichean illustratie Julsiji Illustrations

Opmaak Natalie Thorpe

Oorspronkelijke titel: 'Lord and Lady Macbeth: A Bond Of Fate'

Niets uit dit boek mag worden gereproduceerd, in welke vorm dan ook, of op welke elektronische of mechanische manier dan ook, inclusief informatieopslag- en -ophaalsystemen, zonder schriftelijke toestemming van de auteur. De enige uitzondering hierop is voor recensenten, die korte fragmenten mogen citeren in een recensie.

Niets uit dit boek mag worden gebruikt voor AI-training, scans of referentiedoel-einden.

Hoewel dit boek gebaseerd berust op de weergave van daadwerkelijke historische figuren en gebeurtenissen, is het fictie. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel aan de verbeelding van de auteur ontsproten, ofwel fictief gebruikt.

Geïnspireerd door William Shakespeares toneelstuk 'Macbeth' - Bedankt Bill.

WAARSCHUWINGEN

Dit boek bevat het volgende of vermeldingen van het volgende: Alcohol, (poging tot) aanranding, Bloed, Dood en Sterfgevallen, Emotioneel misbruik, Geweld, Moord, Overspel, Verminking, Zwangerschap en bevalling, Zelfmoordgedachten en Zelfmoord

Bezoek ook de website van de auteur: www.NatalieThorpe.com

Tweede Nederlandstalige Editie: September 2025

*Voor mijn moeder (een echte shionnach),
die de moeite nam om mijn eerste drie boeken in het Engels te lezen
(en er ook nog van genoot) maar toch gewoon een eigen
Nederlandse vertaling verdient.*

- 1 Slag bij Dùn Hfclme 1039
- 2 Slag bij Bethnagewan 1040
- 3 Slag bij Dunsinann 1054
- 4 Slag bij Lann Fhionain 1057

*“Wie zou zich kunnen inhouden,
die een hart had om lief te hebben,
en in dat hart
de moed om zijn liefde kenbaar te maken?”*

WILLIAM SHAKESPEARE, MACBETH TWEDE BEDRIJF SCÈNE III

Hoofdstukken

Voorspel

1. Die Rooie
2. Een sintel in de as
3. Tollen
4. De jacht
5. Afzien
6. Een vuur in de haard
7. Een doorn uit het vlees
8. Zusters in de mist
9. Lulach
10. Het offer
11. In vuur gesmeed
12. Vrouwe Macbeth
13. Naar Dunsinann
14. Fife
15. Koninklijk bezoek
16. Grillige wegen
17. Lang leve de Koning
18. Tairbith (de Ongelukkige)
19. Tànaiste
20. Jachtvogel
21. Koningin hierna
22. An Rìgh Dearg (de Rode Koning)
23. Een hart veroveren
24. Bloed zal bloed vergieten

25. Het pad naar de dorre dood

Naspel (morgen en morgen en morgen)

Lijst van personen

Woordenlijst

Voorspel

De steen in mijn hand stevig vastgrijpend, staar ik in de ogen van degene die mij mijn einde komt brengen.

“Doe het,” dring ik aan, “je weet dat het gebeuren moet. Er zal een offer gebracht moeten worden.”

Ik kijk nogmaals diep in de doffe ogen die verbonden zijn met de mijne en ik zie ze nog meer van hun glans verliezen... en barsten vertonen. Door de barsten begint een licht te schijnen, brandend met volharding. Ik voel niets—geen pijn, geen verdriet, geen spijt.

Dan is het gedaan.

Ik ben dood en toch... meer levend dan ik ooit dacht te zullen zijn.

Ik word niet meer kleiner maar ik ben ook niet volledig verdwenen—dat zou wel gebeurd zijn als ik niet had besloten om mezelf op te offeren—maar in deze ene daad heb ik mezelf herwonnen. Ik beschik weer over mijn eigen leven, neem mijn lot in eigen handen en het bloed dat daaraan kleeft is alleen het mijne. Niemand zal het ooit nog van me afnemen; mijn leven... is van mij.

Eerste Bedrijf

Thane van Glamis

Dochter van Dàlriada

(1030-1032)

Die Rooie

De zon wierp voor de laatste keer die dag haar stralen over de palissades van Cawdor op de kleine groep mensen die verzameld was op de binnenplaats. Maar niemand werd zo hel uitgelicht als de roodharige krijger die Dearg mac Finláech genoemd werd.

Het moment dat onze blikken elkaar kruisten wist ik dat mijn dagen geteld waren. Deze krijger die de binnenplaats op was gekomen omgeven door vuur en bloed zou ook mijn einde met zich meebrengen...

...en mijn begin.

Het Lot had met haar spintol op dat moment geen fijne draad gesponnen; ze had haar smidse opgestookt en de vonken vlogen van haar hamer terwijl ze een onbreekbare band smeedde.

Ondanks dat ik hem niet kende had ik wel kunnen raden wie deze opvallende man was. De zonnestralen, warm en verguld als rijke klaverhoning, verlichtten zijn dikke, rossige lokken zo spectaculair dat er geen twijfel over mogelijk was; dit moest wel de 'Razende Rooie' zijn, Albas machtigste krijger—althoewel ik er nu niet meer zeker van kon zijn of hij zijn bijnaam had verdiend vanwege de kleur van zijn haar of vanwege zijn bloeddorstige reputatie.

Natalie Thorpe

Zijn ogen lieten de mijne niet meer los en voor één moment dacht ik dat er een vuur was ontstoken in het midden van de binnenplaats. En dat was ook zo, maar in *mij*. Want in dat korte ogenblik dat ik hem zag en hij mij, *kenden* we elkaar.

Zijn hart was het mijne.

Dat moment was een keerpunt in ons beider lot.

Toen zonk de zon achter de palissades en hulde de gehele binnenplaats en iedereen die zich daar bevond in schaduwen. En ik zag hem niet meer.

Maar met het verdwijnen van zijn vurige haardos uit mijn zicht, verdween ook die kleine gloeiende sintel die mij eventjes warmte en licht had gebracht in mijn koud en duister bestaan. Een sprankje hoop, weg voordat ik het kon vangen of zelfs doorhad dat *dat* het was.

Maar het was een dwaze hoop, een die ik beter kon laten varen want ik was immers al bijna drie jaar getrouwd met Gille Coemgáin, Thane van Caw-dor, Mormaer van Moray en alle warmte en licht was in die tijd langzaam uit mijn huwelijk begonnen te sijpelen—en uit mij.

Door zijn vriendschap met mijn vader en zijn vele bezoeken aan Dún Ad—van oudsher het thuis van de grote koningen van de Picten, en nu het onze—had ik Gille Coemgáin leren kennen, al zij het op een afstandje. Sinds het domein Moray zonder bestuur was komen te zitten, ging Gille met regelmaat bij mijn vader Bodhe, de broer van Albas Hoge Koning Malcolm, te rade. Hij was vastberaden om een einde te maken aan de onrust in Moray en tevens het vraagstuk van wie het moest regeren te beslechten. Een aantrekkelijke man, lang en sterk, die doordat hij regelmatig het zwaard moest hanteren, ook nog eens het machtige lijf van een krijger bezat. Iets wat hooglijk werd gewaardeerd door veel vrouwen van mijn vaders hof.

Desondanks, behandelde Gille me altijd met altijd met vriendelijke terughoudendheid. Nooit liet hij zijn blik afdwalen van mijn gezicht en voor lange tijd dacht ik dat hij me misschien te mooi vond, of mijn status te hoog gegrepen voor hem, om me als mogelijke huwelijkspartner te overwegen, ook al was ik nog steeds ongehuwd.

Maar er hoeft niet gejaagd te worden als het wild al op tafel ligt. Dat leerde ik begrijpen toen Gille het domein voor zichzelf had opgeëist en met de titel ‘Mormaar van Moray’ tevens *tánaiste*—of tweede man van de Hoge Koning van Alba—werd en mijn vader kwam vragen om de bruid die hem beloofd was. Dat ik nog moest toestemmen was van weinig belang—geen weldenkende vrouw zou ooit zo’n man weigeren!

En zo werd ik zijn vrouw en tevens Vrouwe van Moray, terwijl Gille Coemgáin zijn naam toegevoegd zou zien worden aan de lange lijn van Pictische koningen die mijn voorvaders waren. En wat een Heer was hij! Trots, rechtvaardig en waarachtig, nooit verlegen om lovende woorden of een tedere aanraking.

Gilles vriendelijkheid nam echter langzaam af naarmate de maanden verstreken waarin ik hem geen erfgenaam schonk, en al snel raakte ik vertrouwd met de scherpe kant van zijn zilveren tong—een wapen zo vlijmscherp en snel gehanteerd, dat ik vaak twijfelde of hij me er werkelijk mee had willen kwetsen. Wellicht beeldde ik het me maar in, hoewel... die ene keer dat ik hem ermee confronteerde beeldde ik me zijn stevige grip zeker niet in—zijn vingerafdrukken stonden nog dagenlang in verschillende tinten op mijn huid gedrukt! Zelfs zijn nachtelijke toenaderingen waren minder teder geworden, zijn ongeduld overduidelijk.

Het duurde niet lang voor ik me af begon te vragen niet *of* maar hoe lang het zou duren voordat hij me zou verstoten ten gunste van iemand die hem wellicht eerder een zoon zou schenken.

Dat ik bij hem uit de gratie ben werd nog eens duidelijk toen ik, na het begroeten van mijn Heer en zijn mannen op de binnenplaats deze middag, geïnstrueerd werd mijn vertrekken te houden tot het avondeten en mijn Heer een bode zou sturen om me te halen. Ondanks dat ik dus iemand verwachtte, schrik ik van het plotseling openvliegen van de deur en het verbaast me nog meer om daar Gille zelf aan te treffen.

“Mijn Heer,” groet ik hem, “mijn lief,” voeg ik vlug toe, omdat ik weet dat een beetje genegenheid van mijn kant hem altijd weet te verzachten.

“Vrouw,” kirt hij en aan zijn flauwe glimlach te zien is hij in een gunstige stemming. De geur van bier en rook van de vuren in de hal walmt om zijn krachtige lichaam en ik zie een scherpe glans in zijn ogen terwijl hij me strak tegen zich aan trekt. *Alsjeblieft, niet nu!*

Ondanks dat mijn handen als vanzelf op zijn brede borstkas zijn geland, weet ik wel beter dan me te verzetten of hem af te weren. In een strijd van wilskracht—in welke strijd dan ook—is de Mormaer van Moray vastbesloten om daar als overwinnaar uit te komen. Mijn enige hoop om ook maar *iets* bij hem te winnen, is door mijn nederlaag te erkennen.

“Echtgenoot.” Ik sla mijn blik neer en hij volgt mijn ogen naar waar een van mijn vingertoppen de zoom van zijn tuniek raakt. Een minimale verschuiving en ik glijd over een stukje ontbloot vel.

“Vrouw, je handen zijn koud.” Gilles opmerking is meer constatering dan verwijt—een goed teken.

“Op de binnenplaats was het kouder dan ik had gedacht, de zon ging veel te snel onder. Ik vrees dat niets anders dan jouw liefkozingen me nu nog kunnen verwarmen.”

Wat ik inmiddels ook heb geleerd is dat hoewel mijn echtgenoot niet graag wacht *en* omdat hij het mij verwijt dat hij nog geen erfgenaam heeft, hij mij *overal* op laat wachten en niet snel geneigd is om aan mijn

Een Verbond met het Lot

verzoeken te voldoen. Door hem om zijn genegenheid te vragen weet ik dat hij het me zal ontzeggen voor zolang hij dat wil—de enige kleine overwinning die ik voor mezelf heb weten te behalen. Ooit wenste ik graag zijn liefkozingen maar inmiddels weet ik hoe verstoken van liefde ze daadwerkelijk zijn.

Teder—of zo teder als zijn ruwe handen kunnen zijn—tilt Gille mijn kin op en drukt zijn lippen op de mijne.

“Je zult het met bier moeten doen... wijen wellicht. Je aanwezigheid in de feesthal zal mijn mannen goed doen. *Later* zal ik je verwarmen met mijn strelingen. Je zult branden in het vuur van mijn passie en ik met jou.”

Terwijl ik me door de gang richting de trap laat leiden, ben ik blij met het moment van respijt. Of Gille heeft nog steeds de hoop niet laten varen dat ik hem alsnog zijn zo gewenste erfgenaam zal schenken, of de regelmatige bezoeken aan mijn vertrekken zijn puur en alleen voor zijn eigen plezier. Ik vrees dat het het laatste is, zoals ik vrees dat mijn vertrekken niet de enige zijn die hij zo dikwijls bezoekt.

Nee, ik vrees het niet, ik *weet* het.

Mijn vrees is dat zijn geduld met mij een keer op zal zijn en ik vervangen zal worden door een ander, niet omdat niet graag vrij van hem wil zijn maar omdat ik dan niet meer welkom zal zijn in Moray of in mijn vaders burcht in Dàlriada, waarschijnlijk zelfs niet in heel Alba.

En dus probeer ik mijn man te plezieren, ik houd me klein als hij in de buurt is en ik vorm me naar zijn grillen. Mijn bereidheid om aan al zijn wensen te voldoen zorgt ervoor dat hij me met meer tederheid behandelt.

Dat mijn echtgenoot zich snel weer bij de menigte in de feesthal wil voegen, blijkt uit het feit dat zijn pas is versneld. Bij de trap laat hij mijn elleboog los om me voor te gaan en hij daalt zo snel af dat tegen de tijd dat ik zelf onder aan de trap ben beland en mijn ogen de tijd heb gegeven

Natalie Thorpe

om aan de donkere gang te laten wennen hij zo ver vooruit is dat ik hem niet meer kan zien.

De toortsen in de gang zijn niet aangestoken en het enige licht komt van de grote hal aan de andere kant en van een paar kaarsen in kleine nissen in de trapopgang. Nu de deur naar de trap achter mij dichtvalt keer ik me in de richting van het licht van Cawdors grote hal dat ook langzaam afneemt; geblokkeerd door Gilles grote lichaam terwijl hij ongeduldig op mij afbeent. Op een zeker moment moet hij ergens een beker bier hebben weten te bemachtigen en de drank klotst over de rand voor hij eventjes stopt om een paar flinke slokken te nemen om verder morsen te voorkomen. Als hij op dit tempo blijft drinken zal het ‘vuur van zijn passie’ verzuipen in bier en hoef ik weinig van hem te verwachten vanavond. *Laat het Geluk met mij zijn!*

Een ferme grip aan mijn kin waarschuwt me dat ik te lang getreuzeld heb en Gilles geduld op is. De buien van mijn echtgenoot zijn altijd al zo veranderlijk geweest als Albas weer—heldere hemels die razendsnel en onverwacht omslaan naar stormachtige—en Gille slaat snel als de bliksem toe, een flits van pijn schiet door mijn kaak.

Waar hij er altijd voor waakt om geen sporen van zijn ruwe behandeling op mijn gezicht achter te laten—want mijn gezicht is wat hem het meest bevalt—is zijn voorzichtigheid in bier ten onder gegaan en ik weet zeker dat dat morgen van mijn kaak af te lezen zal zijn.

“Waarom laat je me wachten?” sist hij me toe. “Ben je vergeten wat je plaats is of schep je er genoeg in om eraan herinnerd te worden?”

“N-Nee, mijn Heer,” beef ik, ook al vind ik het verschrikkelijk dat mijn lichaam me zo verraadt.

Mijn plaats!—Ik ben een directe afstammeling van de Pictische koningen die het koninkrijk Alba gesticht hebben, trotse Dochter van Dàlriada, dochter van de broer van Hoge Koning Malcolm! Vrouwe van—

Een Verbond met het Lot

Moray... door mijn huwelijk.

En *niets* van dit alles is door mijn eigen verdienste. Alles wat ik ben, is te danken aan de genade van een man. Ik verdring de tranen die in mijn ogen prikken, de pijn in mijn kaak is niets vergeleken met mijn gekrenkte trots.

“Zeg me dan, vrouw, wat *is* je plaats?” sist Gille me toe en zijn warme adem slaat in mijn gezicht met de bedwelmende geur van zuur bier.

“Aan jouw zijde, mijn lief,” weet ik zachtjes uit te brengen en sla nederig mijn ogen neer.

“Inderdaad,” bromt Gille tevreden terwijl hij met zijn lippen over de mijne strijkt en ik in spanning afwacht of zijn bui zal aanzwellen of afnemen. “Schiet dus eens op!”

“Neef!” Een stem, donker en onheilspellend als het geluid van de zware voetstappen van een naderende krijgsmacht dondert vanaf het andere uiteinde van de gang. “Het kan toch niet zo zijn dat jouw beker leeg is? Een schande!”

Pas op dat moment lijkt Gille bewust te worden van de ijzeren greep waarin hij mij heeft en laat me abrupt los terwijl hij naar de beker in zijn andere hand kijkt en ziet dat deze inderdaad leeg is. Hij draait zich met een glimlach om en ik verdwijn achter zijn brede rug.

“Daar is ‘ie, die rooie!” roept mijn echtgenoot joviaal. “Kom, vrouw”—hij duwt me voor zich— “je hebt mijn neef de Thane van Glamis nog niet ontmoet. Ik laat je in zijn bekwame handen achter terwijl ik mijn beker ga vullen.” Een van Gilles ruwe handen is pijnlijk om mijn elleboog geklemd terwijl hij me naar voren sleurt en in het pad van de ander duwt alvorens hij zelf haastig wegbeent met zijn beker hoog boven zijn hoofd geheven, zich een weg door de mensenmassa banend op zoek naar nog meer bier.

Natalie Thorpe

Schijnbaar al vergeten door mijn echtgenoot, overweeg ik om te vluchten aangezien de duisternis in de gang me tot dusver heeft verschoolen en ik niet formeel ben voorgesteld. Maar het openen van de deur naar de trap achter mij zal mijn positie verraden en ik durf ook Gille niet te volgen aangezien de weg vóór mij wordt geblokkeerd door een groot, ontoegeeflijk lichaam even zo groot en machtig als dat van Gille.

Zijn neef, de Thane van Glamis.

Ondanks dat Gille mij nooit heeft verteld dat hij een neef had, ken ik de reputatie van deze bewuste thane die bekend staat als een bekwame maar ook wrede strijder. Een krijger waar Koning Malcolm zich gelukkig om mag prijzen dat hij besloten heeft een *schild* te zijn voor Alba die het land beschermt tegen bedreigingen uit het zuiden, noorden en zelfs tegen die van binnenin en geen zwaard op zijn nek... Vriend en vijand fluisteren vrezend over hoe het bloed aan het zwaard van deze verschrikkelijke vechter nooit opdroogt en hoe hij, gezegend met geluk in de strijd, ernaar hunkert als naar niets anders.

Dat is waarom hij bekend staat als de Razende Rooie.

Daar ik wel bekend ben met het venijn en de hardhandigheid van zijn neef ben ik dubbel op mijn hoede voor de Thane van Glamis en voor het eerst in mijn leven wens ik dat Gille bij me was gebleven...

Ik tast achter me naar de grendel van de deur naar de trapgang maar kan het niet openen zonder om te draaien en ik durf de wreedaard die door het duister op mij af komt geslopen de rug niet toe te keren. Hij komt langzaam dreigend op me af zoals een jachthond een vos in het nauw drijft en als hij naast zijn postuur zijn neef ook in valsheid evenaart dan dreig ik verscheurd te worden.

“Wat een pech,” zegt de Thane van Glamis lijkend, “de vonk viel naast het tondel.” Zijn stem klinkt diep en warm; het is duidelijk dat hij moeite doet om vriendelijk te klinken. Ondanks zijn zachtaardige woorden houd

Een Verbond met het Lot

ik mijn blik naar beneden gericht en blijf stil, zoals Gille me graag ziet. Ik heb me al eens eerder door de vriendelijkheid van een man in de luren laten leggen, dat zal me niet nog eens gebeuren!

Een bediende met een kruik bier verschijnt plotseling vanachter een van de zijdeuren om zich naar de feesthal te haasten en het schijnsel van de kookvuren in de ruimte die hij verlaat valt voor eventjes op het gezicht van de krijger voor mij.

De Razende Rooie.

Net zoals het zonlicht deed eerder vandaag op de binnenplaats verlicht de gouden gloed van het vuur zijn dikke, onstuimige lokken, die roodbruin zijn als de vacht van een vos. Opnieuw heb ik het gevoel dat ik hem ken, net zoals hij mij kent.

Maar als hij een vos is en ik ook, wie is dan de jager?

Van dichtbij lijkt de Thane van Glamis jonger dan ik dacht dat hij zou zijn; dichterbij mijn eigen leeftijd dan die van Gille, die tien jaar ouder is als ik. Hij is misschien minder lang dan Gille maar het zal niet veel schelen bovendien is zijn borstkas breder en zijn bouw krachtiger. Zijn donkere ogen zijn vriendelijk, glimlachend net als zijn mooie mond. Zijn neus is recht en het verbaast me dat hij haast net zo knap is als zijn neef.

“Vergeef me, Heer Thane,” hakkel ik formeel, als er genoeg ruimte was geweest om te buigen dan had ik het gedaan, “dat ik u niet begrijp—”

Hoe vriendelijk uitnodigend deze man zich ook doet voorkomen, en hoezeer ik ook door hem aangetrokken word, ik blijf op mijn hoede.

“Vergeef mij, Vrouwe,” onderbreekt de roodharige krijger me, “ik meende slechts te zeggen...” Mijn ongemak goed aanvoelend neemt hij een wat meer formele houding en positie aan. “Dat u de kou trotseerde om ons te verwelkomen na onze lange, zware reis was als een vonk die al onze harten—het mijne bovenal—zeer verwarmd heeft. Ik wil u daarvoor hartelijk bedanken.”

Natalie Thorpe

Hij staat zo dichtbij dat ik de warmte van zijn lichaam voel stralen alsof de helle lokken van zijn haar een teken zijn van een hartstochtelijk vuur dat in hem brandt.

“Uw dankbaarheid is misplaatst, mijn Heer; ik deed slechts mijn plicht en met plezier. Ik ben het die u mijn dank moet betuigen voor het spreken van zulke vriendelijke woorden.”

De krijger stapt nog dichterbij en buigt lichtjes naar voren om zijn mond tot vlak naast mijn oor te brengen.

“Vriendelijke woorden lagen niet op mijn tong toen mijn neef u even zojuist beet nam,” fluistert hij. Met zijn vurige ogen en zijn warme adem—waarop geen spoor van bier te bekennen is—die mijn wang streelt, zendt hij een siddering door mijn hele lijf. “Ik zou denken dat het mijn neef niet zou misstaan er goed aan herinnerd te worden hoe gezegend hij is een vrouw naast zich te hebben die zo ver boven zijn stand verheven is—een vrouw niet geboren maar *gesmeed* in het hart van Alba.”

Ondanks zijn complimenteuzen woorden ontvlamt mijn woede en een diepe ademdeug moet voorkomen dat ik hem een scherp weerwoord naar het hoofd slinger. Want ondanks dat Gille er zojuist een punt van maakte om mij eraan te herinneren dat mijn plaats *naast* hem is, liet hij overduidelijk doorschemeren wat mijn werkelijke plaats is; *onder* hem.

Een tweede bediende die de gang in loopt behoedt mij van het te schande brengen van mijn echtgenoot en mijzelf door dit hardop uit te spreken en ik merk dat de nauwe ruimte tussen de Thane van Glamis en mijzelf plotseling is uitgegroeid tot een flinke afstand, alsof hij nooit dichtbij is geweest.

“Vrouwe Moray,” de krijger buigt zijn hoofd om me gedag te zeggen terwijl hij een stap achteruit doet in voorbereiding om zich om te draaien en te vertrekken. “Het was een eer om kennis met u te maken. Het spijt me zeer dat we elkaar niet eerder hebben ontmoet.”

De gedachte aan hoe onze blikken elkaar kruisten op de binnenplaats eerder vandaag en zijn vriendelijke woorden van zojuist zorgen dat ik alle voorzichtigheid laat varen. Ik wil niet dat hij gaat.

“Mijn Heer Thane,” houd ik hem tegen, “Glamis?” vraag ik, terwijl ik zeker weet dat ‘Thane van Glamis’ zijn titel is. Het is zijn naam die ik hoop te krijgen maar het is niet gepast om hem daarnaar te vragen.

“Glamis, inderdaad.” Met een flinke pas doet hij de afstand tussen ons verdwijnen. “*An tè dearg* noemen ze me. Enig idee waarom?” glimlacht hij terwijl hij me voorzichtig bij de hand neemt. Zijn aanraking is vederlicht maar toch voel ik zijn lichaamskracht door zijn eeltige hand vloeien zoals zijn warme stem tegelijkertijd door mij heen vloeit als na een paar slokken van het zoete heidebier van mijn thuis.

“Je haar...” fluister ik, voor geen moment overwegend dat hij als ‘die rooie’ wordt aangeduid vanwege zijn bloeddorstige reputatie, en ik strek bijna mijn hand uit naar een lok.

“*Dearg*, Vrouwe—Mac Findláech.” Hij buigt zijn hoofd en brengt de rug van mijn hand naar zijn lippen om er een kus op te drukken.

En dan is hij weg.

Ik bedek de rug van mijn hand met mijn andere hand, voor eventjes bang dat iedereen de vurige afdruk van zijn lippen daar kan zien gloeien als een sintel in de duisternis.

Wat een pech dat de man die zo’n vonk in mij deed ontstaan mijn echtgenoot zijn eigen neef moest zijn en dat de kleine gloeiende sintel waarmee hij me achterliet mijn duisternis alleen maar donkerder doet lijken.

